

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 1 lutego 2017 r.

Poz. 435

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR P-II.4131.2.7.2017 WOJEWODY PODKARPACKIEGO

z dnia 25 stycznia 2017 r.

Na podstawie art. 85, 86 i 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 446),

STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ

uchwały Nr XXXVI/180/2016 Rady Miejskiej w Zagórzcu z dnia 16 grudnia 2016 r. w sprawie uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego dla terenu Zagórzcu w dzielnicy Zasław o nazwie „STREFA GOSPODARCZA – III”.

UZASADNIENIE

W dniu 16 grudnia 2016 r. Rady Miejska w Zagórzcu podjęła uchwałę Nr XXXVI/180/2016 w sprawie uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego dla terenu Zagórzcu w dzielnicy Zasław o nazwie „STREFA GOSPODARCZA – III”.

Wskazać należy, że uchwała w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest wyrazem tzw. władztwa planistycznego, które posiada gmina. Bezspornym jest, że gmina w zakresie władczego przeznaczenia i określenia warunków zagospodarowania terenów posiada samodzielność. Potwierdzają to przepisy art. 164 ust. 1 i ust. 3 Konstytucji RP oraz art. 3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, przypisujący do zadań własnych gminy kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w szczególności poprzez uchwalenie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Oczywistym również jest – co wielokrotnie podkreślano w judykaturze – że władztwo planistyczne gminy nie jest absolutne a granice tego władztwa wyznaczają ograniczenia określone w ustawach, w tym w przepisach o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w szczególności dotyczące zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Wszelkie czynności gminy, także o charakterze publicznoprawnym, muszą odznaczać się legalnością, gdyż gmina jest obowiązana działać zgodnie z prawem.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 u.p.z.p., podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub w części stanowi naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego oraz trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Wskazanie w powyższym przepisie podstaw nieważności uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego prowadzi do wniosku, że przepis ten stanowi lex specialis wobec art. 91 ust. 1 u.s.g., zgodnie z którym uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Oznacza to, że rozstrzygnięcia nadzorcze wojewody albo orzeczenie sądu administracyjnego stwierdzające nieważność uchwały w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego są wydawane w przypadku zajścia co najmniej jednej z podstaw nieważności wymienionych w art. 28 ust. 1 u.p.z.p. Przepis z art. 28 ust. 1 u.p.z.p., ustanawia zatem dwie przesłanki zgodności z prawem miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego: materialnoprawną – uwzględnienie zasad sporządzania planu; formalnoprawną – zachowanie procedury sporządzania planu oraz właściwości organów w tym zakresie (tak NSA w wyroku z dnia 11 września 2008 r. II OSK 215/08).

Zauważa się, iż ustalenia uchwały naruszają ustalenia kierunków Studium Uwarunkowań i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Zagórz; dla terenów oznaczonych symbolami 1P/EF oraz 1MN/U, ustalono „*dachy dwuspadowe lub wielospadowe, symetryczne, o kącie nachylenia połaci dachowych od 300 do 450*”, natomiast w Studium dla ww. terenów wskazano „*(...) kąt nachylenia połaci dachowych od 350 do 450*”. Zdaniem Wojewody Podkarpackiego w przedmiotowym planie miejscowym nie została zachowana zasada zgodności ustaleń planu z ustaleniami studium, o której mowa w art. 15 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ani też zasada nie naruszania ustaleń obowiązującego studium, o której mowa w art. 20 ust. 1 przedmiotowej ustawy, ustaleniami planu miejscowego. Naruszenie zgodności postanowień miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ze studium nie może być traktowane jako naruszenie mniejszej wagi. Naruszenie to, stosownie do art. 28 ustawy, skutkuje nieważnością planu (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 lutego 2013 r., sygn. akt II OSK 2485/12).

Z kolei sporządzona do projektu prognoza skutków finansowych uchwalenia planu miejscowego, nie obejmuje w swojej treści żadnych skutków finansowych wynikających z przyjętych założeń planu tj. budowy dróg publicznych oraz rozbudowy infrastruktury technicznej. Ogólne informacje zawarte w prognozie nie określają wpływu na finanse publiczne, w tym budżet gminy, oraz nie wypełniają przepisów art. 36 o których mowa w art. 17 pkt 5 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Nieprawidłowe są zapisy zawarte w §10 pkt 3 lit e oraz §10 pkt 6 lit a uchwały ustalające „*likwidację zbiorników na nieczystości ciekłe*” oraz „*zaopatrzenie w energię elektryczną (...) zgodnie z zapotrzebowaniem odbiorców*”, gdyż wykraczają poza zakres określony w art. 15 ustawy z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Niejasny jest też zapis zawarty w §13 ust. 3 pkt 11 uchwały, gdyż w nieprecyzyjny sposób określa parametry zabudowy w odniesieniu do istniejącej zabudowy, nie wiadomo bowiem czym różnią się zasady zabudowy dla budynków istniejących od zasad określonych dla zabudowy mieszkaniowo – usługowej w ramach wyznaczonego terenu o symbolu 1MN/U, co może powodować trudności interpretacyjne na etapie realizacji planu.

Załącznik graficzny nr 1 do uchwały nie posiada oryginalnej skali 1:1000, o której mowa jest w §1 ust. 3 pkt 1 uchwały a którą przedstawiono na rysunku dołączonym w innej skali, co stanowi naruszenie art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym

Ponadto dołączone do uchwały uzasadnienie nie przedstawia w swojej treści wszystkich elementów, wymienionych w art. 15 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym; szczególnie zwraca się uwagę na brak określenia wpływu na finanse publiczne, w tym budżet gminy, co ma istotne znaczenie biorąc pod uwagę zawartą w ust. 2 związaną z brakiem jakichkolwiek analiz dających obraz możliwości finansowania przez gminę wykonania sieci komunikacyjnej i infrastruktury technicznej.

Zwrócić zatem należy uwagę, że uchwała w sposób istotny narusza zasady i tryb sporządzania planu, wobec powyższego ma zastosowanie przepis art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 25 maja 2009 r., sygn. akt: II OSK 1778/08, wyraźnie podkreślił, że zarówno naruszenie „zasad sporządzania” jak i „trybu sporządzania” miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego pozwala na stwierdzenie nieważności takiej uchwały w całości lub części. Tryb postępowania odnosi się do sekwencji czynności jakie podejmuje organ w celu doprowadzenia do uchwalenia studium, czy też planu miejscowego poczynwszy od uchwały o przystąpieniu do sporządzania studium lub planu a skończywszy na uchwaleniu studium lub planu. Pojęcie zasad sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego należy wiązać ze sporządzaniem aktu planistycznego a więc zawartością aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna i załączniki), zawartych w nim ustaleń a także standardów dokumentacji planistycznej.

Biorąc powyższe pod uwagę należało orzec jak na wstępie.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie, ul. Kraszewskiego 4A, za pośrednictwem Wojewody, w terminie 30 dni od jego otrzymania.

**z up. Wojewody Podkarpackiego
Dyrektor Generalny Urzędu**

Marcin Zaborniak